

R o z s u d o k

v m e n e S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a členov senátu JUDr. Oľgy Trnkovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v právnej veci navrhovateľky **D. T.**, bývajúcej v Ž., zastúpenej JUDr. J. F., advokátkou so sídlom v Ž., proti odporcovi **E. T.**, bývajúcemu v Ž., v dovolacom konaní zastúpenému Mgr. S. K., advokátkou so sídlom v Ž., **o v y p o r i a d a n i e b e z p o d i e l o v é h o s p o l u v l a s t n í c t v a**, vednej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 6 C 337/2005, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. januára 2012 sp.zn. 10 Co 335/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a**.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke, na účet jej zástupkyne JUDr. J. F. č. X., náhradu trov dovolacieho konania v sume 608,64 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 7. mája 2010 č.k. 6 C 337/2005-267 v y p o r i a d a l b e z p o d i e l o v é s p o l u v l a s t n í c t v o ú č a s t n í k o v b ý v a l ý c h m a ň z e l o v (ďalej len „BSM“) tak, že do výlučného vlastníctva odporcu prikázal nehnuteľnosť - záhradnú chatku postavenú na pozemku parc.č.KN-C č. 1217/31 v katastrálnom území L. L., hnutel'né veci uvedené vo výroku rozsudku pod položkami č. 1 až 37 a zostatok na osobnom účte odporcu v banke. Do výlučného vlastníctva navrhovateľky prikázal len zostatok na jej osobnom účte v banke. Na vyrovnanie podielov účastníkov

zo zaniknutého BSM uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke do 100 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 38 058,24 €. Rozhodnúť o náhrade trov konania si súd prvého stupňa vyhradil v samostatnom rozhodnutí.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. januára 2012 sp.zn. 10 Co 335/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku o prikázaní vecí z BSM do výlučného vlastníctva účastníkov s tým, že rok výroby osobného motorového vozidla Land Rover (položka č. 2) je rok 1999, zostatková hodnota televízora zn. Philips (položka č. 4) je 66,39 € a že do výlučného vlastníctva navrhovateľky sa prikazuje debetný zostatok na osobnom účte navrhovateľky v banke vo výške 246,60 € a zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku o povinnosti odporcu poskytnúť navrhovateľke finančné vyrovnanie tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 38 271,64 €, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že odvolaniami účastníkov napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti o prikázaní jednotlivých vecí do výlučného vlastníctva účastníkov je v podstate správne, až na drobné nedostatky majúce povahu chýb v písaní alebo počítaní. V dôsledku spresnenia zostatkovej hodnoty televízora a správneho ustálenia povahy zostatku na osobnom účte navrhovateľky v banke bolo potrebné potom opraviť aj rozsah vyrovnania podielov účastníkov tak, že odporca bude povinný z tohto titulu zaplatiť navrhovateľke ďalších 213,40 €, teda celkom 38 271,64 €.

Proti rozsudku odvolacieho súdu odporca podal dovolanie. Odôvodnil ho tým, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) a že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom vidí odporca v tom, že odvolací súd pojednával dňa 26. januára 2012 v jeho neprítomnosti, napriek tomu, že ho včas žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu svojej dlhodobej práceneschopnosti potvrdenej ošetrojúcim lekárom. Podľa odporcu pochybil odvolací súd aj pri rozhodovaní o rozsahu finančného vyrovnania vzťahu účastníkov a aj pri určení kratšej lehoty na plnenie, než určil súd prvého stupňa.

Navrhovateľka navrhla dovolanie odporcu zamietnuť a uplatnila nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že dovolanie odporcu nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Dovolací súd, súc povinný podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., predovšetkým sa zaoberal otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Odporca vady podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní nenamietal a takéto vady nezistil ani dovolací súd pri svojej prieskumnej činnosti. Rovnako nezistil existenciu ani vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. výslovne namietanej odporcom v dovolaní.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu

Občiansky súdny poriadok priznáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a pod.). O uvedenú vadu konania ale v danej veci nejde.

Listom z 24. januára 2012, doručeným odvolaciemu súdu 25. januára 2012, požiadal odporca o odročenie pojednávania určeného na deň 26. január 2012 z dôvodu svojej práceneschopnosti. K žiadosti pripojil fotokópiu potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti z 30. novembra 2011, podľa ktorého je pracovne neschopný pre diagnózu M 67.9 od 1. decembra 2011. Odvolací súd po začatí pojednávania, po oboznámení sa so žiadosťou odporcu, vyjadrením MUDr. K. z č.l. 375, fotokópiou potvrdenia o pracovnej neschopnosti odporcu z č.l. 381, vyjadrením MUDr. Š. z č.l. 388 a vyjadrením Sociálnej poisťovne z č.l. 391 spisu, vyhlásil uznesenie, podľa ktorého vykoná pojednávanie v neprítomnosti odporcu. Tento svoj postup odôvodnil odvolací súd vo svojom písomne vyhotovenom rozsudku takto:

„Odvolací súd vykonal pojednávanie dňa 26. 1. 2012 v neprítomnosti odporcu. Tento sa síce ospravedlnil z dôvodu trvajúcej práceneschopnosti, ale nepredložil vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že jeho (odporcov) zdravotný stav mu neumožňuje účasť na pojednávaní. V danej spojitosti je nutné zdôrazniť, že od 1. 1. 2012 je účinné novelizované znenie § 119 ods. 3 O.s.p., v zmysle ktorého zdravotný stav účastníka je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník nie je schopný bez ohrozenia života, alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania, pričom uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára. Zároveň v zmysle § 372u O.s.p. predpisy účinné od 1. 1. 2012 sa použijú aj na konanie začaté do 31. 12. 2011.

Je žiaduce ešte uviesť, že odporca v ospravedlnení neúčasti na pojednávaní dňa 26. 1. 2012 neoznačil žiaden kontakt (telefonický, telefaxový alebo elektronickú adresu), na ktorý by mu bolo možné zo strany odvolacieho súdu poskytnúť spätnú informáciu o posúdení jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Zároveň (tvrdený) dôvod na odročenie neoznámil odporca bez zbytočného odkladu; učinil tak až dňa 24. 1. 2012, hoci predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 17. 1. 2012, v ktorom čase už dotknutá práceneschopnosť existovala, resp. trvala. Vzhľadom na obsah nižšie spomínaných správ ošetrojúcich lekárov krajský súd považoval za preukázané trvanie práceneschopnosti odporcu aj ku dňu pojednávania dňa 26. 1. 2012, hoci odporca predložil fotokópiu potvrdenia o dočasnej

práceschopnosti z 30. 11. 2011, vystavenej odo dňa 1. 12. 2011, t.j. 8 týždňov pred termínom pojednávania.

Bez ohľadu na popísaný, jednoznačný právny i procesný stav v súdnej veci ohľadne vykonania pojednávania dňa 26. 1. 2012, krajský súd dopĺňa ďalšie okolnosti, z ktorých je zrejmé, že aplikácia aktuálneho znenia ustanovenia § 119 ods. 3 O.s.p. vo vzťahu k odporcovi nie je neprimerane prísna. Odvolací súd v prejednávanej veci opakovane nariad'oval termíny pojednávania, dôvodom odročenia ktorých boli najčastejšie zdravotné problémy a práceschopnosť odporcu. Krajský súd (opätovne) vykonal podrobnejšie šetrenie ohľadom konkrétneho charakteru zdravotných problémov odporcu. Zo správy (pôvodného) ošetrojúceho lekára MUDr. K. vyplýva, že odporca trpí viacerými ochoreniami (dispenzarizovaný je v diabetologickej a neurologickej ambulancii) a medikamentózna liečba je nutná prakticky po celý život. Zároveň lekár konštatoval, že odporca nemá výraznejšie problémy s mobilitou a môže sa zúčastniť súdneho pojednávania i počas práceschopnosti. V neskoršom štádiu odporca zmenil všeobecného (praktického) lekára a stal pacientom MUDr. Š.. Menovaná potvrdila, že odporca má dlhodobejšie zdravotné problémy súvisiace s ochorením obličiek, diabetom a ich komplikáciami a taktiež ochorením pohybového aparátu. Podľa jej vyjadrenia nemal odporca povolené počas PN vychádzky, uvedené je však v rozpore s dokladom o práceschopnosti vystaveným práve MUDr. Š., ktorý predložil samotný odporca; v jeho zmysle má vychádzky povolené dva krát denne po dve hodiny.

V súvislosti s dlhodobejšou práceschopnosťou odporcu je nutné poukázať tiež na to, že pri šetrení Sociálnej poisťovne v auguste 2011 bola práceschopnosť (práve) ku dňu kontroly ukončená, avšak v krátkom čase (čiastočne sa prekrývajúcom so zahraničnou dovolenkou odporcu) bola opätovne obnovená. Skutočnosť, že zdravotné komplikácie nebránili/nebránia odporcovi ani z hľadiska jeho psychickej dispozície brániť svoje práva (procesné i hmotné) svedčí jeho podrobné vyjadrenie k veci zo 7. 9. 2011, vykonané počas trvania práceschopnosti.“

Po preskúmaní veci z hľadiska, či konanie odvolacieho súdu je reálne postihnuté odporcom tvrdenu vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd posúdil vzniknutú procesnú situáciu správne, správne rozhodol, že vec je možné prejednať v neprítomnosti odporcu a toto svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. S jeho

odôvodnením sa dovolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a na zdôraznenie jeho správnosti, reagujúc na dôvody dovolania odporcu, dodáva nasledovné:

Súd za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. môže uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti účastníka, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitosť dôvodu sa posudzuje vždy s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Súd nie je vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý pre odročenie pojednávania, najmä ak vedie k zámerným procesným obštrukciám sledujúcim nedôvodné predlžovanie konania a zvyšovanie s tým spojených trov konania.

Dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedliteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvratiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa okolností toho-ktorého prípadu.

S účinnosťou od 1. januára 2012 bolo do Občianskeho súdneho poriadku pojaté nové znenie ustanovenia § 119 podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (odsek 1). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil (odsek 2). Ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje

účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania (odsek 3).

Predmetné ustanovenie bolo pojaté do Občianskeho súdneho poriadku okrem iného aj za účelom zamedzenia obštrukcií účastníkov konania vyhýbaním sa zúčastnenia na pojednávaní najmä v súvislosti so zdravotnými dôvodmi a ospravedlňovaním ich neúčasti (porovnaj príslušnú časť dôvodovej správy k zákonu č. 388/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

Podľa prechodného ustanovenia § 372u k úpravám účinným od 1. januára 2012, na konania začaté do 31. decembra 2011 sa použijú predpisy účinné od 1. januára 2012.

Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

Žiadosť odporcu o odročenie pojednávania určeného na deň 26. január 2012 zo zdravotných dôvodov, doručené súdu deň pred pojednávaním, neobsahoval zákonom požadované náležitosti. Ani podľa dovolacieho súdu nepostačovalo pre ospravedlnenie neúčasti odporcu na pojednávaní ním predložená fotokópia potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti, časti I. A) - legitimácie dočasne práceneschopného poistenca z 30. novembra 2011 zn. K 914874 [podľa ktorého potvrdenia odporca s diagnózou M 67.9 (bližšie neurčená porucha synoviálnej membrány a šľachy) mal naostatok povolené aj vychádzky].

Odvolačí súd na vzniknutú procesnú situáciu správne aplikoval novelizované ustanovenia § 119 ods. 2 a 3 O.s.p. a ustálil, že zdravotný stav účastníka je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník nie je schopný bez ohrozenia života, alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania, pričom uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára.

Dovolačí súd sa stotožňuje aj so závermi odvolacieho súdu týkajúcimi sa priebehu

odvolacieho konania a jeho hodnotením prístupu odporcu k plneniu si svojich procesných povinností.

Majúc na zreteli uvedené dovolací súd uzavrel, že konanie odvolacieho súdu nemá odporcom namietanú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd tiež zo zákona prihliadnuť, a to aj vtedy, keď na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd potom pristúpil k posúdeniu, či napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako to odporca výslovne tvrdí v svojom dovolaní. Pri prieskume rozhodnutia odvolacieho súdu sa dovolací súd pritom riadil rozsahom odporcom vymedzeným odvolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Dospel k záveru, že obsah jeho dovolania nie je spôsobilý spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Podľa odporcu dovolací súd po tom, ako ustálil zostatkovú hodnotu televízora zn. Philips nižšou sumou ako súd prvého stupňa a dospel k záveru, že zostatok na účte navrhovateľky v banke je v skutočnosti mínusový, zle určil rozsah plnenia, ktoré je povinný navrhovateľke poskytnúť na vyrovnanie podielov účastníkov na zaniknutom BSM. Ak už dovolací súd rozhodol, že je povinný znášať dlh navrhovateľky, tak potom len v polovici, t.j. v sume 123,30 €, a nie v celom rozsahu, v sume 246,60 €. Podľa odporcu sa tak „celková cena finančného vyrovnania“ mala zvýšiť nanajvýš na 38 148,34 €, a nie na 38 271,64 €, ako to určil dovolací súd [„Výpočet: 38 058,24 € (pôvodná výška fin. vyrovnanie) – 66,39 € (pôvodný polovičný podiel zostatkovej hodnoty televízora) + 33,29 € (opravený polovičný podiel zost. hodnoty televízora) + 123,30 (polovičná hodnota debetného zostatku/dlhu na účte navrhovateľky)“].

Podľa dovolacieho súdu ale uvedený dovolací dôvod nie je opodstatnený. Odvolací súd totiž správne zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke na vyrovnanie podielov účastníkov z ich zaniknutého BSM tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke z tohto titulu 38 271,64 €. Podľa prepočtov dovolacieho súdu vychádzajúcich z podkladov v spise súdu prvého stupňa (odporcom inak v dovolaní nenamietané) boli do výlučného vlastníctva odporcu prikázané veci a majetkové práva v celkovej hodnote 76 296,61 €, kým navrhovateľke zostal (iba) dlh v banke z titulu debetného zostatku na účte v sume 246,60 €. Keďže sa pri vyporiadaní BSM účastníkov vychádzalo z toho, že podiely oboch účastníkov sú rovnaké, odporca má z titulu vyrovnania podielov účastníkov zo zaniknutého BSM zaplatiť navrhovateľke 38 148,30 € a polovicu debetného zostatku na účte navrhovateľky, t.j. sumu 123,30 €. Na spravodlivé vyporiadanie BSM má tak odporca zaplatiť navrhovateľke 38 271,60 €, teda sumu ustálenú odvolacím súdom.

Podľa názoru dovolacieho súdu odporcom uvádzané dôvody nie sú spôsobilé spochybníť ani správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o skrátení lehoty na splnenie povinnosti zo 100 dní na 30 dní. Odvolací súd náležite odôvodnil svoje rozhodnutie o zmene paričnej lehoty a dovolací súd sa plne stotožňuje s jeho argumentáciou, a preto v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Keďže odvolací súd na daný skutkový stav použil správne právne predpisy, tieto aj správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotézam použitých právnych predpisov, rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska ostatného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, dovolací súd dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. rozsudkom zamietol.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.). Úspešná navrhovateľka v dovolacom konaní podala návrh na uloženie povinnosti odporcovi nahradiť jej trovy konania spočívajúce v trovách jej právneho zastupovania v dovolacom konaní za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu). S prihliadnutím

na ustanovenia § 10 ods. 6, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb priznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania v uplatnenej celkovej výške 608,64 €, ktorú sumu je odporca povinný do troch dní zaplatiť na účet zástupkyne navrhovateľky.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. apríla 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: D. Falbová